

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ...

Masalcv: İsmail ÜSTEL

Ülkenin birinde –adı, Emcistan olsun– bir çocuk yaşamış. Bu çocuk, "Büyüyünce ne olacaksın?" diye soranlara, eczacı olmak istediğini söyler dururmuş (Masal bu ya!).

Masalımızın kahramanı büyümüş, eczacılık eğitiminin yapıldığı yere girmiş. Emcistan ülkesindeki eczacılık eğitiminin kurumunun hocaları, sabahtan akşama kadar eğitimi daha ileriye, daha güzele götürmenin yollarını arar dururlarmış. Öyle ki, diğer ülkelerdeki hocalar bu çalışmalardan "feyz alabilmek" için sıraya girerlermiş. Emcistan ülkesindeki eczacılık hocaları, eğitimin yanısıra, araştırma konusunda da pek bir ileriye gitmişler. Öyle ileriye gitmişler ki, araştırma konusunda bir arpa boyu yol alamayan ülkelerdeki hocalar, birşeyler kapabilmek için yalvar yakar oluyormuş (Masal bu ya!).

Neyse, gel zaman, git zaman, kahramanımız eczacılık eğitim kurumunu başarıyla bitirmiş. Bitirmiş bitirmesine ama, bir türlü diplomasını alamıyormuş. Hocaları "Bre cahil! Her gün yeni buluşların söz konusu olduğu bu alanda, diploma ancak teneşirde alınır. Kendini her an yenilemen, hatta aşman gerekir" diyorlarmış da, başka şey demiyorlarmış (Masal bu ya!).

Kahramanımız, diplomasını alabilmek için, meslek mevzuatını ileri sürecek olmuş. Fakat, o da ne?.. İncelediği meslek mevzuatı, okulda öğrendiğinden çok, ama çok farklıymış. Meğer, Emcistan ülkesindeki eczacılık mevzuatı, meslekteki gelişmelere paralel olarak, yılda birkaç kez değiştiriliyormuş (Masal bu ya!).

Uzatmayalım, kahramanımız hayata atılmış. Toplum sağlığı için didinmiş, durmuş. Bu arada, meslek örgütünde de etkin görevlerde bulunmuş. Bu görevler sırasında başından çeşitli olaylar geçmiş. Bunlardan bir tanesini hiç unutamıyormuş: Eczanesinde "ilaç dışında muhtelif emtia" bulundurduğu için suçlanan bir meslektaşının yüzünün kızarmaması... (Masal bu ya!).

Bilirsiniz masallar –en azından büyük ölçüde– "hayal ürünü"dür. Ancak, bu masalda, işin "umut" cephesi ağır basıyor galiba...

Ne dersiniz?..